

Sygn. akt VI Ka 1443/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: SSO Ludmiła Tułaczko

Protokolant asystent sędziego Martyna Rokicka

przy udziale prokuratora Anny Radyno – Idzik

po rozpoznaniu dnia 10 marca 2016 r.

sprawy J. K. (1), s. W. i T. z d. R., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 275 §1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 31 sierpnia 2015 r. sygn. akt II K 257/15

przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie z pkt 2 i 3 o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i grzywnie; na podstawie art. 275 § 1 k.k., art. 33 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego J. K. (1) karę 30 (trzydzieści) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych każda; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 19 lutego 2015r. i uznaje karę dwóch dziennych stawek grzywny za wykonaną; w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Ludmiła Tułaczko

Sygn. akt VI Ka 1443/15

UZASADNIENIE

J. K. (1) oskarżony o to, że:

w dniu 19 lutego 2015r. w miejscowości J. przy ul. (...) woj. (...) w autobusie linii 723 podczas kontroli przeprowadzonej przez kontrolerów Zarządu (...), posłużył się uprzednio przywłaszczonym dowodem osobistym wydanym na nazwisko S. L., stwierdzającym tożsamość innej osoby

tj. o czyn z art. 275 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu sprawy o sygn. II K 257/15 Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2015 r. orzekł:

1. oskarżonego J. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 275 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat;
3. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;
4. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych na k. 32 w pozycji 1;
5. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 160 złotych w tym opłaty w wysokości 90 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony J. K. (1), który zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary. Wyrokowi temu zarzucił orzeczenie kary niewspółmiernie wysokiej w stosunku do popełnionego przestępstwa. Wskazał ponadto, że brak obrońcy mógł mieć wpływ na treść orzeczenia i było to niezgodne z art. 338 § 1a k.p.k. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona przez oskarżonego apelacja spowodowała zmianę zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy uwzględnił zarzut oskarżonego dotyczący wymierzenia wobec niego rażąco niewspółmiernej kary i przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. uchylił rozstrzygnięcie z pkt 2 i 3 o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz grzywnie. W zamian orzekł samoistną karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 zł stawka, w pozostałym zakresie utrzymując zaskarżony wyrok w mocy.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że ustalenia faktyczne Sądu I instancji w niniejszej sprawie nie budzą wątpliwości. Oskarżony J. K. (1) podczas kontroli w dniu 19 lutego 2015r. w autobusie linii 723 przeprowadzonej przez kontrolerów Zarządu (...) posłużył się dowodem osobistym należącym do innej osoby. Dokument ten wydany został na nazwisko S. L.. Ponadto widniejący w dowodzie osobistym wizerunek tej osoby, znacząco odbiegał od wizerunku oskarżonego. Rozbieżność tę zauważył już podczas interwencji kontroler ZTM, który zorientował się, że pasażer podróżujący bez biletu - J. K. (1) nie odpowiada wyglądowi mężczyzny przedstawionego na zdjęciu w okazanym dowodzie osobistym. Wizerunkowi pasażera nie odpowiadała też wskazana w przedmiotowym dokumencie data urodzenia. Oskarżony ma 50 lat zaś osoba, na którą został wystawiony dowód osobisty to mężczyzna w wieku 21 lat. J. K. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 275 § 1 k.k. Zgłosił w postępowaniu przygotowawczym wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Wniosek ten dotyczył kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 10 zł stawka, kosztów postępowania oraz przepadku zabezpieczonego dowodu rzeczowego. Wniosek został zaakceptowany przez prokuratora. Sąd Rejonowy uznając, iż okoliczności popełnienia przestępstwa przez J. K. (1) z art. 275 § 1 k.k. nie budziły wątpliwości, a jego postawa wskazywała, że cele postępowania karnego zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy – uwzględnił wniosek prokuratora i wydał wobec oskarżonego wyrok skazujący we wskazanym trybie. Oskarżony mimo zgłoszenia w postępowaniu przygotowawczym chęci skorzystania z możliwości skazania bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenia mu uzgodnionej z prokuratorem kary, po wydaniu przez Sąd wyroku skazującego w trybie art. 335 k.p.k. wniósł apelację, w której zarzucił orzeczenie wobec niego rażąco niewspółmiernej kary pozbawienia wolności. W jego ocenie odpowiednią i wystarczającą karą byłaby kara grzywny. W tym kontekście należy przypomnieć, że pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2007r., SNO 75/07, LEX nr 569073/. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zważyć należy,

że zarzut odwoławczy oskarżonego okazał się być zasadny. Należy przyznać rację oskarżonemu, że orzeczona wobec niego przez Sąd I Instancji kara pozbawienia wolności jest karą za wysoką. Zauważalna stała się dysproporcja między karą wymierzoną, a karą zasłużoną. W związku z powyższym w ocenie Sądu Okręgowego adekwatną do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, będzie samoistna kara grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 zł stawka. Zauważyć należy, że oskarżony jest osobą dotychczas niekaraną. Przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Ponadto czyn ten miał charakter incydentalny i wynikał z nieprzemyślanego przez oskarżonego zachowania. Należy wskazać, że fakt popełnienia przestępstwa był łatwy do zauważenia dla rozsądnej osoby z powodu dysproporcji wieku i wyglądu pomiędzy oskarżonym a mężczyzną, na którego dane został wystawiony dowód osobisty, a którym oskarżony posłużył się podczas kontroli ZTM. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności należy stwierdzić, że kara grzywny powinna spełnić wszystkie ustawowe cele. Jej wysokość została dostosowana do możliwości majątkowych oskarżonego, który jest osobą bezrobotną. Kara będzie wystraszającą dla umysłowania oskarżonemu naganności jego zachowania. Oskarżony nie wnosił o wyznaczenie obrońcy z urzędu o czym był powiadomiony w toku postępowania przygotowawczego/ vide k-21/.

Uznając, iż apelacja oskarżonego w części dotyczącej kary zasługiwała na uwzględnienie i podzielając zawarte w niej argumenty, Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku orzekając karę samoistnej grzywny. Zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 19 lutego 2015r., uznając karę dwóch dziennych stawek grzywny za wykonaną. Zwolnił oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa z uwagi na treść danych z platformy e-Puap o dochodach oskarżonego.

SSO Ludmiła Tułaczko